

Бійтеся гріха!

Пастирський лист

Бійтеся гріха, бо гріхом хоче диявол згубити світ!

Пам'ятайте слова св. Апостола Якова: «Похіть, зачавши породжує гріх, а вчинений гріх породжує смерть». (Як. 1, ст. 15.) Яку смерть? Не тільки смерть тіла, а й смерть душевної радості, ту страшну смерть, якої найбільше повинен боятися кожний християнин.

Ось чому я до Вас і звертаюся, мої браття й сестри, і прошу Вас ради Вашого спасіння прийняти моє слово, щоб врятувати себе від тієї страшної смерті духовної.

Як же врятуєте себе від смерті? Дам Вам пораду еловами Апостола: «Кожна людина нехай буде швидка на слухання, повільна на слова, повільна на гнів, бо гнів людини не творить правди Божої... Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами тільки, що обманюють самі себе. Бо хто слухає слово, а не виконує, той подібний до людини, що розглядає природні риси обличчя свого в дзеркалі; він подивився на себе, відійшов і

зараз же забув, який він є. Але хто заглибиться в закон звершений, закон свободи і перебуватиме в ньому, той не буде слухачем забудькуватим, але виконавцем діла, блаженний буде у своїх вчинках. Якщо хто з вас думає, що він благочестивий і не стримує свого язика, але облещує своє серце, у того пусте благочестя.

«Чисте і непорочне благочестя перед Богом і Отцем є те, щоб допомагати сиротам і вдовицям у їх скорботах і берегти себе незабрудненим перед світом.

«Браття мої! Майте віру в Ісуса Христа, нашого Господа слави, не зважаючи на особи. Бо якщо на збори заші ввійде людина з золотим перстнем, в багатій одежі, і ввійде бідний в подертій одежі, і ви, дивлячись на одягненого в багату одежу, скажете йому: тобі добре сісти тут, а бідному скажете: ти стань там, або сідай тут, коло ніг моїх, — то чи не пересуджуєте ви в собі і чи не стаєте суддями з лихими думками? Послухайте,

Свято-Андріївський Собор у Києві

браття мої, чи не бідних світу вибрав Бог бути багатими вірою і наслідниками Царства, яке Він обіцяв тим, що люблять Його?

«А ви занедбали бідного...

«Що користи, браття мої, коли хто каже, що він має віру, а діл не має? Чи може ця віра спасти його? Якщо брат або сестра не мають денного харчування, а хтонебудь з вас скаже їм: ідіть з Богом, грійтесь і їжте, але не дасть їм потрібного для тіла; яка користь? Так і віра, якщо не має діл, мертва сама по собі... Ти віруєш, що Бог єдиний: а біси вірують і тримуть... Як тіло без духа мерве, так і віра без діл мертва».

А найважче добре діло — стримувати свій язик від недоброго слова, бо по слову Апостола, людина, що може стримувати свій язик, може стримувати і все тіло: «Ось ми вкладаємо вудила в рот коням, щоб вони корилися нам, і керуємо всім тілом їх. Ось і кораблі, які вони не є великі, і якими сильними вітрами вони не

«Ми невідомі, але нас пізнають; нас вважають померлими, та ось ми живі; нас карають, але ми не вмираємо; нам роблять прикrostі, а ми завжди радуємося; ми нічого не маємо, але всім володіємо».

Св. Ап. Павло

2. Коринт. 6, 9—10.

(Закінчення на 2. стор.)

Бійтеся гріха!

(Закінчення)

рухаються, невеликим стерном скеровуються, куди хоче стерничий, — так і язик, невеликий член, а багато робить. Подивися, невеликий вогонь, як багато речовини запалює; і язик — вогонь, окраса неправди... це, неприпинне зло, він повний смертної отрути. Ним благословляємо Бога і Отця і ним проклинаємо людей, створених за подобою Божою. З тих самих уст виходить благословення і прокляття: не повинно, браття мої, цьому бути. Чи тече з одного джерела солодка і гірка вода? Там, де заздрість і сварливість, там безладдя і все погане... Звідки у вас ворожнеча і сварки?... Бажаєте і не маєте; убиваєте і заздирите, — і не можете досягти; сперечаєтесь і ворогуєте і не маєте, бо не просите; просите і не одержуєте, бо просите не на добро, а щоб вжити для бажань вашого тіла...

«Не злословте один одного, браття... Ви, що не знаєте, що станеться завтра: бо що таке є життя ваше? — пара, що з'являється на малий час, а потім зникає».

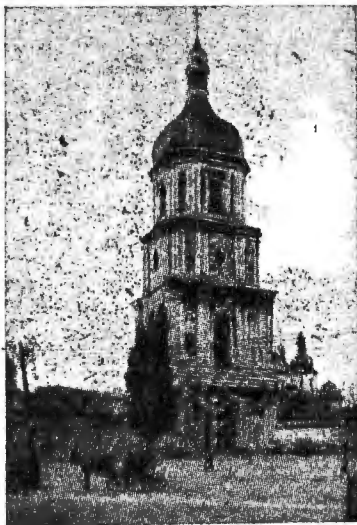
Найстрашніша для душі людської зброя диявола є: гордість, неправда, і гнів.

Тому, св. Апостол Павло вчить нас: «Відкинувши неправду, говоріть правду кожний ближньому своєму... нехай не зайде сонце в гніві вашім... Всяке роздратування, і ярість, і гнів, і крик, і злослів'я з усякою злогобою нехай будуть далеко від вас: але будьте один до одного добрі, співчутливі, прощайте один одному, як і Бог у Христі простив вам.»

Один з великих подвижників Православної Церкви пише: «Пильно стеж за гордістю: вона з'являється непомітно, особливо в досаді й роздра-

тованості на інших через найменшні причини».

І тому знову послухай, брате і сестро, первоверховного Апостола Павла, який каже: «Нічого не робіть з гордості,

Дзвіниця Собору Святої Софії у Києві

але по смиренномудрію шануйте один одного вищим за себе».

Найгостріша наша зброя проти диявола: віра, любов і добрі діла.

Браття і сестри! Убивайте в собі гріх, бо, як каже Апостол, «Якщо один одного гризете і з'їдаєте, бережіться, щоб ви не були знишені один одним» (Гал. 5, 14-15).

Боріться з гріхом — побивайте гріх добрим ділом!

Християни!

поборюйте

гордість —

СКРОМНІСТЮ,

скупість —

ЩЕДРІСТЮ,

бруд —

ЧИСТОТОЮ,

ненависть —

ЛЮБОВ'Ю,

розпущеність —

СТРИМАНІСТЮ,

гнів —

ТЕРПЕЛИВІСТЮ,

лінивість —

ТРУДОЛЮБНІСТЮ.

Але найбільше дбайте про ЛЮБОВ.

Пам'ятайте слова св. Апостола Павла: «Якщо я говорю мовами людськими і ангельськими, а любови не маю — то я — мідь, що дзвенить або бубон, що гуде. Якщо я маю дар пророцтва і знаю всі тайни, і маю всяке пізнання і віру, так що можу і гори переставляти, а не маю любови — то я ніщо. І якщо я роздам все майно моє і віддам тіло моє на спалення, а любови не маю, то нема мені в тому ніякої користі. Любов довготерпить, милосердствує, любов не заздрить, не пишається, не гордує, не неподобствує, не шукає свого, не дратується, не мислить зла, не радується неправді, а радується істині, все покриває, всьому вірить, всього надіється, все переносить. Любов ніколи не перестає, хоч і пророцтва припиняться, і язики замовкнуть і знання скасується».

ЛЮБОВ — МЕЧ ХРИСТИЯНИНА,

ВІРА — ЩИТ ХРИСТИЯНИНА,

ДОБРІ ДІЛА — СТРЕЛИ ХРИСТИЯНИНА.

ВОЇНИ ХРИСТОВІ!

ПОРАЖАЙТЕ ЦЬОЮ ЗБРОЄЮ ГРІХ, БО ГРІХОМ ХОЧЕ ДИЯВОЛ ЗГУБИТИ СВІТ!

Нехай воскресне Бог у кожній людській душі і нехай розсіплються вороги Його, і нехай біжать від лиця Його ненависники Його. Амінь.

т. Гайденав, Р. Б. 1947. дня 3. лютого.

о. Ігор Губаржевський, мітрофорний протоієрей.

«Бог є любов... В любові немає страху, а звершена любов виганяє страх, бо в страху є мука; хто боїться — не досконалий у любові»

Ап. Іоан.

1 лист 4; 16, 19.

Що таке життя?

Якось надвечір чудової травневої днини відбулася розмова про життя.

Ворон спитав:

— Що таке життя?

Ті, що почули це запитання, замислилися.

Соловей відповів:

Життя є спів.

— Ні, — заперечив хтось. Це був кріт, що висунув з дірж голову: Життя — це боротьба в темряві.

— Я вважаю, що життя є розвиток, — сказав пуп'янок троянди.

А метелик, що допіру прилетів і переповнений радістю, сівши на троянді, вигукнув: «Життя є веселля гра!»

Жучок, що сидів на стеблі троянди, сказав:

— Життя — це динь.

— Дурненькі, життя — не що інше, як праця, — аж гніваючись проговорив упрілий муравель, що на той час трудився, тягнучи стебельце соломки.

А в цей час кілька крапель роси впали на траву і ніби прошепотіли: «Життя — це страждання».

Орел, що спустився з гір, сказав: «Життя є свобода, життя все дає сильним». І могутнім помахом крил величаво піднісся в височині.

Почало смеркати. Горобець запропонував закінчити розмову.

— Життя — це сон, — додала ще сова, сидячи біля дупла дерева.

І всі, що слухали, вирішили: «Та хто ж може це вирішити? Хто знає, чи не є життя лише думкою?»

Тиша запаувала навколо.

На світанку великий вчений у себе вдома загасив лампу і, лягаючи спати, з зітханням промовив: «Ех! увесь час вчимося і ніколи не можемо все знати, — життя це школа».

Ясно освітленою вулицею йшли додому втомлені молоді люди, а між ними один студент говорив:

— Життя — це невиконане бажання.

Раніший вітер прошепотів:

— Життя є вічний рух.

На зеленій траві пасся віл і, ремітаючи, говорив:

— Життя — це знищення.

Ось дивиться, я нищу траву, щоб мені жити, а завтра, може, люди з'ядять мене самого, щоб їм жити.

Канарка прошебетала:

— Життя — це вічна тюрма: народжуєшся і вмираєш у клітці.

Заклопотана качка з гуртом своїх маленьких каченят, що тягли її до ставка, сказала:

— Життя — це неможливість.

Великий павук, сидячи під дубовим листком, сказав:

— Друзі мої, всі ви не знаєте, що таке життя. Життя це вічна плутанина. Отак, плутаючи павутиння, я й смочу кров із спійманих у нього мух.

Отже, що таке життя?

Була ясна душею, свята людина, яка сказала: Для мене життя — Христос, а смерть — надбання.

Любий брате, — чим же життя є для тебе?

РЕЛІГІЯ І НАУКА

Прот. о. Ю. Татомир

Що таке наука?

Наука — це система досягнутих знань про дійсність. Отже, саме визначення говорить про те, що наука: 1. є система, тобто не випадкова збірка знань, а упорядковане їх з'єднання і 2. є система знань, досягнутих, себто не всіх, а тих, що вже опановані. Наука завжди рухається вперед, вивчає нові ділянки життя, переглядає старі, уже, здавалось, вирішені питання, йдучи шляхом шукань, сумнівів, заперечень, припущень, що іноді бувають і помилковими.

Що таке релігія?

Релігія — це єднання з Богом. Релігійні істини сприймаються безпосередньо тими вищими властивостями духового відчуття, якими наука не володіє. Як сліпий не уявлятиме, що таке світ, а глухий — що таке звук, так і людина жорсткого серця не розуміє Бога: «Хто любить Бога, тому дано знання від Нього» (Кор. 8, 3). Релігія (не всяка, а тільки правдива) веде людину не тільки вперед (зовнішня культура), а вгору до Бога. «Будьте звершені, як Отець ваш, що на небі, звершений», — каже Христос. (Мф. 5, 48).

Чи можна порівнювати науку й релігію?

Усе можна порівняти, тільки в світлі одного критерія. Тому для порівняння можна брати у релігії тільки ті її твердження про дійсність, що є спільні для релігії і науки.

Чи протирічить наука релігії?

Ні — не протирічить. Всі вчені, що ошчасливили світ своїми

винаходами вірили в Бога, і сама наука приводила їх до першопричини всього, до Бога. Релігія протирічить не науці, а нашим поверховим знанням з науки і релігії.

На чому ґрунтуються твердження про протиріччя науки і релігії?

Три причини є основою цього:

— Перша причина — пізнання. Наука протирічить релігії в очах того, хто не знає ні науки, ні релігії. «Поміляєтесь ви, не знаючи писання, ані сил Божої», — сказав Христос (Мф. 22, 29).

Друга причина полягає в тому, що часто ми думки окремих учених (частіше псевдовчених) називаємо наукою і забуваємо, що не тільки питання релігії, а навіть складні наукові проблеми, не завжди всіма вченими однаково трактуються. «Між вами будуть лжеучителі... котрі дорогу правди хулитимуть» — каже Св. Апостол Петро (2, 1—2).

Третя причина — наше небажання обтяжувати себе моральними обов'язками. «Буде бо час, — каже Св. Апостол Павло, — а в своїй похотях виберуть собі учителів, щоб вони їхні уші улещували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахилияться.» (2 Тим. 4, 3—4). І коли б перше — ліпше арифметичне правило було пов'язане з обов'язком допомогти бідному, то воно здобало б не менше заперечень, як перша — ліпша релігійна істина. «Полюбили люди темряву більше, ніж світло, були бо лихі їх учинки.» (Іоан. 3, 19).

«Перше я за свою кривду і шкоду воював, тепер буду воювати за нашу православну віру.»

(З відповіді Богдана Хмельницького послан Яна Казимира 1649 року в Переяславі).

На свідині:

Пам'ятник Богдану Хмельницькому у Києві.

Києво-Печерська Лавра

Києво-печерський монастир — стародавня православна українська святиня. Заснований преподобним Антонієм і Теодосієм, в час князювання Ярослава Мудрого (XI ст), він став осередком християнської освіти, фортецею православ'я, колиською релігійних народних традицій. Його ченці почали писати першу історію України (літописець Нестор і інші), з його мурів захищали ченці свою святиню від нападів ворогів, в його друкарні друкувалася велика кількість богослужбових книг і цінних богословських трудів, написаних іноксами й архимандритами монастиря в оборону православної віри. Архимандритами його були пізніший київський митрополит Петро Могила, Іов Борецький і інші.

Український народ тисячами йшов на поклоніння києво-печерським святиням: чудотворному образу Успіння Пресвятої Богородиці і мощам Святих Угодників Божих, що спочивають у Ближніх і Дальніх Печерах. Боголюбиві наші гетьмани, як гетьман Іван Мазепа і інші, розуміли релігійно-виховне і національно-творче значення

Києво-печерського монастиря, відбудовували його, розширювали, обдаровували щедрими дарами...

Але розумів це і ворог. Петро Перший і Катерина Друга, взявши Україну до своїх рук, зразу ж звернули свою увагу на Києво-печерський монастир, щоб з місця загальмувати його релігійно-національну діяльність. Заборонено було друкувати в староукраїнській мові православні богослужбові книжки, взагалі заборонено було будувати друкувати без царської синодальної цензури, конфісковано книжки, вже видрукувані, заслано на північ ряд провідних монахів тощо. Це був початок нищення глибокоправославного стародавнього монастиря.

Після падіння російського царату до влади прийшли одверті безбожники. Вони скасували Києво-печерську лавру як монастир, перетворивши її на інвалідне містечко, а пізніше — на музей. Більшість ченців внаслідок цього, а решту вигнано за межі монастиря. Частину святої мощей викинено з труп, в лаврських

церквах заборонено відправляти Служби Божі.

Монастир умер, тільки величні будівлі Храмів Божих, насамперед, велика Успенська Церква, нагадували про давню славу, вагу і діяльність Києво-печерського монастиря, готову воскреснути при першій можливості. Щоб затерти і це видиме нагадування, вороги нашої святої Віри вирішили знищити головні будівлі монастиря, передовсім, Успенську Церкву і Лаврську дзвіницю. Під час останньої світової війни під них підкладено було міни. В наслідок вибуху мін, підкладених під Успенську Церкву, ця стародавня Святиня, свідок княжої України, перетворилась в купу каміння і рештки стін.

Проте не пощастило зруйнувати український православно-національний Дух, який вибухне, як наймогутніша міна, у слушний час, щоб раз на завжди перетворити у безнадійну руїну ворожі наміри вбити християнську душу українського народу.

На світлинах:
Києво-Печерська Лавра до і після зруйнування.

НА КАМЕНІ СТОІТЬ ЧОЛОВІК

На камені стоїть чоловік.

Стоїть у блаженському пальті на холодному камені, холодний вітер протинає вимучене тіло на чужій холодній півночі.

Тільки очі чоловіка гарячі, розжарені, пекучі.

Сьогодні неділя. Наказали стояти в лютий мороз на камені увесь день за те, що відмовився різати ліс у неділю. А відмовився, бо гріх.

«Ось іде ротний. Мабуть, знову битиме. Боже, будь милостивий до мене, грішного».

— Працювати будеш?

— У будень буду, а в неділю і в свято — ні.

— Уперта скотина. Не вистоїш, міднолобий.

— Як Бог допоможе, то й вистою.

— А як твій Бог не допоможе?

— То візьме до себе.

— Дурак...

«Пшов і не бив. А якби знав, що стою тут з радістю, а не з досадою, то неодмінно бив би. Хвала Тобі, Господи, що привів мене пот-

рудитися для Тебе на цьому камені. Стою, як у церкві».

Чоловік поволі склав поспіні пальці, щоб перехреститися, вирівняв пучки великого, вказівного і середнього й обережно поклав їх на високе, глибоко порізане зморшками чоло, на запалі груди і в п'яті кістки широких плеч.

«Во ім'я Отця й Сина і Святого Духа. Амінь. Пом'яни, Господи, Святу Православну Українську Церкву і всіх, що у вірі православній твердо стоять, диявольськими спокусами не зламани».

«Не зламани...»

Виринуло з минулого хитре, облесливе обличчя слідчого: «Як не признаєтесь у змові проти влади, то підпишіть зречення від попівства, що Бога немає і що ви дурили людей. Будете вільні, дамо вам добру посаду, і ніхто не буде вас переслідувати». Через хвилину додав: «А не підпишете, — згноїмо по тюрмах і докінчимо на далекій півночі»...

І ось він тут, на півночі. Раніш стояв на кафедрі аудиторії Київського університету, потім перед престолом Святої Софії, а нині стоїть тут, на холодному сибірському камені... «Не злама!».

— Замерз? Може, вже підеш на роботу, погрієшся?

— «Знову ротний»

— Не підю.

— То тут тобі й каюк буде.

«Сердитесь. Не відкинь мене, Господи, від лиця Твого і Духа Твого Святого не відійми від мене. Поверни мені радість спасіння Твого і духом могутнім укріпи мене».

Проходить якась рота ув'язнених на нову дільницю лісорозробки, погляди прикіпають до напівживого чоловіка, що стоїть на камені і дивиться в безкраю далечині неба широко розкритими гарячими очима.

Він їх не бачить, цих людей. В цю хвилину він бачить камеру ч. 17, в яку його навмисне посадили були до вуркаганів і злодіїв. Вуркагани, побачивши ненависного їм попа, зразу накинулися на нього, подерли на ньому рясу, тієї ж ночі акрали йому сорочку, — мусів

Виконуймо наші святі обов'язки!

Тяжкий і почесний обов'язок лягає на наше сестрицтво, яні на все жіноцтво на еміграції. Ми кинуті в чужу, холодну сіру країну. Серед нас немало жінок без чоловіків, дітей без матерів. І тут ми, сестрички, завжди повинні бути пильними вартовими інтересів усіх знедолених і покривджених, завжди, — і то своєчасно — допомагати їм морально і матеріально. Сестричка цвинна вийти за поріг свого особистого життя у широкий світ служіння ближньому своєму, насамперед, вдовам і сиротам. На кожному кроці життя повинно бути виправдане прекрасне ім'я «сестричка», — ми повинні бути справді рідними сестрами для кожної людини, що потребує теплої християнської співчуття, уваги, допомоги, насамперед, для сироти, вдови, інваліда, бо таку заповідь дав нам сам Господь Ісус Христос.

З радістю можемо ми сказати, що зерно науки Христової серед нашого православного жіноцтва не падає на кам'янистий ґрунт. Жіноче серце християнки-українки чуло відзивається на горе ближнього почуттям глибокої любові. І ми бачимо плоди цієї любові. Сестричка Монастирська взяла на своє виховання двох сиріт, віддає їм усі сили, час і все своє уміння, щоб зробити з них добрих християнок і патріоток-українок. Сестричка Порожня теж сердивно і розумно виховує сироту. Вихованки і першої і другої сестрички завжди чистенькі, веселі, і не буває неділі чи свята, щоб вони не молилися разом із своїми вихователками-матерями в церкві. Сестричка Мальчук взяла на своє виховання немовля і стала для нього справжньою матір'ю. Сестрички бу-

ли ініціаторками збірки продуктів для допомоги хворим, яку один раз завезли у Вінтермоор, а другий — у Бад-Мундер, а також зібрали разом із греко-католицьким братством дуже поважну допомогу, надіслану до Мунстера і т.д.

Еміграція наша ще не скінчилась. Обставини нашого життя на еміграції дедалі ускладнюються, і тому сестрицтво, жіноча організація і СХС, які діяли у деяких згаданих вище збірках разом, повинні і надалі діяти спільним фронтом. Ще більше нас буде членами цих організацій, тим могутніша буде їх матеріальна база, тим більша буде допомога нашим людям.

Дорогі сестрички! Ми наближаємося до Великодніх свят. Наш обов'язок подбати, щоб свята пройшли, як належить. Українська жінка повинна вкласти все своє серце в турботу про те, щоб Великодні свята пройшли за традиціями наших батьків і дідів і відновили в наших душах світлий образ нашої незабутньої Батьківщини. Багато праці чекає нас перед Великодніми святами. Ми повинні подбати, щоб у День Воскресіння Христа у кожного знедоленого зродилася щаслива усмішка на його змученому обличчі. Наслідуючи Христа, що з любов'ю віддав своє життя за нас, ми повинні виконати цей святий обов'язок. Сестрички! Проведімо Великодні свята як належить українським жінкам-християнкам. Зміцнимо в серцях синів і дочок нашого народу любов до стародавніх українських християнських звичаїв і обрядів, а через них і в них палку любов до нашої Батьківщини.

О. Губаржевська.

ходити до половини голий, — били за те, що не хотів грати з ними в карти, смикали за волосся, перещипували і танцювали, коли молилися Богу.

А півтора місяця пізніше ті самі люди вишпильовали з хліба чашу і дискос, вирізали з дерева чудовий різний хрест, а той, що спочатку найдошкульніше бив, віддав своє єдине простягло на ризу.

І перед його очима — Служба Божа, що правилася в камері на Великдень, коли в хлібі передали зовлі до в'язниці антимінс.

Ще ніколи не правив він такої гарної літургії. Обличчя вчорашніх вуркаганів і злодіїв світилися чистою дитячою радістю. Тільки один сидів у кутку Сьомка Ритник, сидів з темним, аж чорним лицем і не приєднувався до решти. Камерники вирішили, що він безнадійний. І на цей раз Сьомка сидів осторонь, але виразно видно було, що незвичайна подія, яка відбувалася в камері, не була йому байдужа. Він підняв очі, жадібно всмоктуючи в себе слова проповіді: «Ос-новположник індійської релігії — Будда не приймав у склад своїх

послідовників людей, що в минулому заподіяли великі злочини й гріхи: пиячили, убивали, розпутничали тощо, бо вважав їх безнадійно загнбленими. А у Христа немає «безнадійних», тому що Христос має силу і митаря, і блудницю, і розбійника навернути на путь правди. Силою Божественного Добра може Він перемогти силу диявольського зла у кожній людині. Це станеться в ту хвилину, коли душу людини освітить світло каяття і вона полюбить Христа так, як сам Христос полюбив людей, пострадавши і вмерши за них. І сьогодні Воскреслий широко відкриває двері спасіння кожній душі, яка хоче спаситися».

Після цих слів Сьомка рвучко встав і кинувся між в'язнів. Не встигли опам'ятатися, як Сьомка обійняв його, священика в ризах, і почав голосно плакати, схиливши голову на фелонь. Затихши, промовив: «Проси й мене, Христе, якщо маєш силу і таким прощати!» — і впав на цементову долівку.

Лежав якийсь час нерухомо, ніби вмер.

Тоді справді вмер колишній Сьомка, що підчас грабіжницьких нас-

Павло СТЕП

ВИГНАНСЬКЕ

О, Боже наш, Заступнику єдиний!
Ламає крила нам лхкий самум:
Ми, вигнані із нашої країни,
Зневажені і кинуті на глум,
В крові, сльозах і під дощами

мокли,

Чужі степи ми мусіли місити,
Страшний над нами й досі меч

Дамоклів

На ниточці тонесенькій висить...
На нас полюють, мов на звірів

диких,

А ми йдемо в Незнане навмання,
Нам завдає турбот і мук великих
Жахна непевність савтрішнього

дня.

Нас обкидають брудом перед

світом,

Стараються брехнею роз'єднати
За те, що правду сіміємо любити
І хочем вільно жити, а не конати.
Звичайні ми, а не якісь герої,
Не валять нас ні поза, ані жест,
Проти брехні ворожої і зброї
Ми маєм зброю — сонцесайний

хрест.

Забрали в нас политу потом

землю,

Сади веселі й затишні гаї...
Як кару, Боже, все це ми приємлем
За батьківські гріхи і за свої.
Та нарікає на Тебе ми не смієм,
Не огортає нас крилом одчай,
Бо яснооку дав Ти нам надію
Вернутися у любий Рідний Край.

КУДИ?

Їхав чоловік учвал на коні.
По дорозі зустрів він другого, який
спитав його:

— Куди?

— Спитай мого коня! — відповів той.

Друже, і ти йдеш по життєвому
шляху швидше від цього вершника,
але чи знаєш, куди, в якому напрям-
ку скеровуєш ти свою душу?

Може, світ несе тебе, як той кінь
свого їздця, а ти й не знаєш куди?

коків забив не одну людину, а встав з підлоги інший, новий, з таким же світлим обличчям, як і всі присутні на тій незабутній службі Божій у в'язничній камері ч. 17.

У всьому його священицькому житті це була найбільша радість, бо Христос через нього одержав одну з великих Своїх перемог.

«А тепер хочуть застрашити оцим каменем? Нещасні!»

І, стоячи на камені, священик вислаєць молився: «Повсякдень благословлятиму Тебе, Господи, і буду хвалити ім'я Твоє повік і на віки вічні... До Тебе вдаюся: навчи мене чинити волю Твою, бо Ти — Бог мій, бо в Тебе джерело життя, у світлі Твоїм побачимо світло...»

Він відчув, що його охопило незвичайно приємне тепло, якого ще ні разу не відчував за чотири роки заслання. Ось і джерело цього тепла, ясне сяйво на небі.

Що це? Північне сяйво? А чому ж воно гріє і швидко наближається?

Він уже добре бачить, що це не північне сяйво, а сяйво від образу, але ще не годе розібрати, від якого.

Короткий біблійний вказівник

Беручи на увагу особливості наших умов життя, а в цих умовах майже цілковиту відсутність релігійної літератури, вважаємо корисним подавати частинами короткі вказівки, де в Біблії можна знайти potwierдження тих чи інших важливих для християнина думок. Ці вказівки подаються в певній системі, а саме: 1-й розділ — Бог; 2-й — Ісус Христос; 3-й — Дух Святий; 4-й — Ангели; 5-й — Диявол; 6-й — Людина; 7-й — Гріх; 8-й — Закон, даний Богом; 9-й — Віра; 10-й — Молитва; 11-й — Св. Біблія; 12-й — Церква; 13-й — Родина (Сім'я); 14-й — Громадське життя; 15-й — Терпіння і утіхи; 16-й — Есхатологія; 17-й — Головні притчі з Біблії; 18-й — Головні події, чудеса і здійснення Господа нашого Ісуса Христа; 19-й — Головні події, чудеса й здійснення, згадані в Св. Біблії; 20-й — Важливіші особи й місця, що є в Біблії; 21-й — Короткий путівник по Святому Письму.

Приклади:

1) У розділі 2-му «Ісус Христос», серед інших тверджень, є твердження: «Єдиний без гріха», після якого зазначено: 1 Петр. 2, 22. І Іоан. 3, 5. 2 Кор. 5, 21. Євр. 4, 15; 7, 26.

Це означає, що про те, що Ісус Христос є єдиний без гріха, сказано в першому посланні св. Апостола Петра, глава друга, двадцять другий стих; у першому посланні св. Апостола Іоана, глава третя, п'ятий стих, у другому посланні св. Апостола Павла до Коринтян, глава п'ята, двадцять перший стих і в посланні Св. Апостола Павла до євреїв, глава четверта, п'ятнадцятий стих і глава сьома, двадцять шостий стих.

2) У розділі 21-му «Короткий путівник по Святому Письму» увесь матеріал розташований за абеткою. Там бачимо, напр, слово «Істина» подане так: «Істина. Чис. 23, 16.

Псал. 18, 10; Іоан. 14, 6; 2 Кор. 1, 20; Ефес. 4, 25. Тит. 1, 2. Євр. 6, 18.» Це означає, що вказане слово вживається в перелічених місцях Біблії.

1. БОГ

Не створений — Бут. 1, 1; Ісх. 3, 14; Іоан. 5, 26; Рим. 11, 25—29.

Дух — Втор. 4, 15—19; Іоан. 4, 24; 2 Кор. 3, 17; Євр. 12, 9.

Невидимий — Ісх. 33, 20; Іов. 9, 11; Іоан. 1, 18; 1 Іоан. 4, 12 Євр. 11, 27; 1 Тим. 1, 17.

Незбагнений — Іов. 5, 8—9; Псал. 138, 6; 144, 3; Іс. 40, 28; Мат. 11, 27.

Надвічний — Ісх. 3, 14—15; Іс. 14, 12; Іер. 10, 10; Рим. 1, 23; Об'яв. 1, 4—8.

Незмінний — Чис. 23, 19; Мал. 3, 6; Лук. 21, 33; Як. 1, 17.

Безмежний — 3 Цар. 8, 27; 2 Пар. 2, 6; Псал. 138, 7—10; Рим. 11, 33—36.

Безконечний — Псал. 101, 26—28; 1 Тим. 6, 16; Євр. 1, 11—12.

Всюдисущий — Іов. 28, 24; Псал. 138, 7—10; Прит. 15, 3; Іер. 23, 34; Євр. 4, 13.

Всезнаючий — 1 Цар. 2, 3; 3 Цар. 8, 39; Марк. 13, 32; Рим. 11, 32—35.

Премудрий — Іов. 12, 13; 37, 10—24; 1 Тим. 1, 17; Ефес. 3, 10.

Всемогутній — Бут. 17, 1; Втор. 10, 17; Іов. 37, 23; Мат. 19, 26; Рим. 1, 20.

Вседобрий — Іс. 54, 10; Наум. 1, 7; Марк. 10, 18; Рим. 2, 4.

Святий — Ісх. 15, 11; Лев. 19, 2; 22, 32; 1 Цар. 6, 20; 16, 10; Іс. 6, 3; 40, 25; Ос. 11, 9; Лук. 1, 49; 1 Петр. 1, 16; Об'яв. 4, 8; 15, 4.

Всеправедний — Псал. 144, 17; Іс. 30, 18; 45, 19—25; Рим. 1, 17—18.

Істинний — Втор. 32, 4; Ер. 10, 10; Іоан. 3, 33; Об'яв. 19, 11.

Справедливий — Псал. 7, 12; 49, 6; 2 Тим. 4, 8.

Єдиний — Втор. 4, 35—36; Іс. 44, 6—8; 45, 22; Іоан. 17, 3; 1 Кор. 12, 5—6.

Троїчний в лицах (особах) — Іс. 6, 8; 48, 16—17; 2 Кор. 13, 13; Ефес. 2, 18.

Творець світу — Бут. 1, 1; Іс. 45, 5—8; Іер. 32, 17; Діян. 4, 24; 17, 24. 26.

Промислитель — 1 Цар. 2, 6—9; Іов. 34, 21; Псал. 112, 5—7; Мат. 6, 25—34; 10, 29, 30; Рим. 8, 27.

Хоронитель — Псал. 120, 4. Довготерпеливий — Ісх. 34, 6; Псал. 102, 8; 2 Петр. 3, 9; Рим. 15, 5.

Многомиловитий — Іс. 34, 6—7; 55, 7; Іер. 9, 24; 2 Петр. 3, 9; 2 Кор. 1, 3.

Той, що ненавидить зло — Псал. 5, 5, 6; 33, 17; Авв. 1, 3; Іоан. 3, 36; Рим. 1, 18; Ефес. 5, 6.

Той, що карає за неправду — Іер. 5, 7—9; Євр. 2, 2.

Той, що хоче спасіння всіх — Єз. 18, 23, 31—32; 33, 11.

Слава Божа — 1 Цар. 29, 11; Псал. 18, 2; Іс. 42, 8; Іоан. 11, 40; Об'яв. 21, 23.

(далі буде)

НЕВДАЛЕ ГЛУЗУВАННЯ

Один безбожник хотів поглузувати з священника тим, що до церкви ходять переважно жінки, а чоловіків обмаль, і він презирливо зауважив священникові:

— Дві третини тих, що ходять до вашої церкви—жінки.

На це він дістав відповідь:

— А дві третини злочинців, що сидять у ваших тюрмах — чоловіки

РЕДАГУЄ

Мітр. прот. І. Губаржевський
Друк. Кооп. В-ва «Заграва»
в Гайденав. Зам. ч. 470061

ЦІНА 1 н.м.

Пильніше придивляється і починає розпізнавати, що це образ Божої Матері — Нерушимої Стіни.

Сяйво охоплює його, священника Української Автокефальної Православної Церкви докола, і він бачить, що стоїть у Київському Софійському Соборі. Образ Божої Матері став на своє місце, золотом грає на пишних завитках іконостаса, зі стін церкви з привітною стриманістю дивляться на нього з фресок і мозаїк аскетичні лики святих.

Він проходить у вівтар, облачається у сріблястоблакитні ризи і починає правити Божественну Літургію.

Перед його очима схилилися моваї апостоли коло Царя Слави.

І він теж схилився перед престолом і моляться за Церкву.

Чує, що хтось бере його під руки і підводить з колін. Підносить голову і бачить обабіч себе двох українських митрополитів-мучеників, що вмерли в катівських тюрмах, залишившись вірними Православній Вірі і Батьківщині. Один нижчий, і старший, з великою білою бородою, а другий молодший

вищий з меншою чорною, трошки рудуватою.

Як преподобні Антоній і Теодосій.

— «Підеш з нами, сину, — говорить старший, бере в руки його душу і передає Цареві Слави.

А Христос, як і апостоли, вже не з камінчиків, а живий, радісний, променистий.

— «Блаженні ви, коли вас ганьбитимуть і гнати будуть та розпускати будуть про вас усяку лиху славу неправдиво Мене ради», — каже Христос, Цар Слави, і простягає руки до нього, свого вірного священника...

На дзвіниці Святої Софії дзвонять, усі дзвони, і мільйони срібних дзвоників дзвонять у теплий прозорий блак.ті...

Прийшовши втретє, ротний побачив примірзлий до каменя коліньми і головою труп.

Але ротний був сліпий і не бачив, що на камені віри і далі стоїть великий немирущий дух людини — мученика двадцятого століття за Святу Православну Віру многострадального українського народу.

І. Тиверець